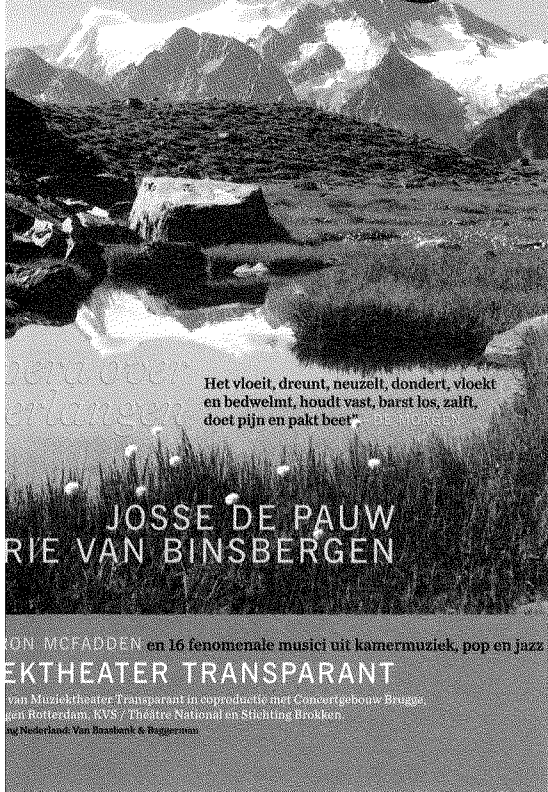

OVER DE BERGEN
Muziektheater

Over de bergen

Het vloeit, dreunt, neuzelt, dondert, vloekt en bedwelmt, houdt vast, barst los, zalft, doet pijn en pakt beet.

JOSSE DE PAUW
CORRIE VAN BINSBERGEN

CON MCFADDEN en 16 fenomenale musici uit kamermuziek, pop en jazz
MUSIEKTHEATER TRANSPARENT
van Muziektheater Transparant in coproductie met Concertgebouw Brugge
en Rotterdam, KVS/ Théâtre National en Stichting Broeken
en Nieuwland, Van Zantvoort & Baggerman

tot en met 27/10

Een fallus op zoek naar geluk

Wat voor een merkwaardig wezen gaat daar over de bergen? Twee spillebeentjes onder een immense penis met flaporen, bierbuik en scrotum. Het is ongetwijfeld het meest bizarre kostuum dat de Belgische acteur Josse De Pauw ooit op het toneel heeft gedragen. Het is geen personage. Het is een ding. Een vehikel genoemd in het libretto van OVER DE BERGEN, de nieuwste muziektheaterproductie van jazzgitariste-componiste Corrie van Binsbergen en acteur Josse De Pauw die op 20 mei in Brugge in première ging en eind deze maand zijn tournee vervolgt.

Het is een even geestige als absurde voorstelling, even energiek als verstild. Een productie die wordt gedragen door een ijzersterk libretto, opzweepende muziek en dito acteerwerk. 'Laat klinken dame, de goede gitaar, laat haar janken naar de maan,' zegt het vehikel aan het begin van de voorstelling. En dat doet Van Binsbergen, bijgestaan door haar eigen jazzband (Corrie en De Grote Broeken) die voor deze gelegenheid is versterkt met blazers, vibrafoon, harp, sopraan Claron McFadden en de zangeressen Beatrice en Vera van de Poel. Haar gitaar jankt. Haar gitaar schreeuwt, smeekt, mijmert en swingt. De muziek klinkt ondanks de combinatie van uitgeschreven partijen en improvisatie buitengewoon stevig en solide. Ze balanceert virtuoos tussen jazz, rock en klassieke muziek en versterkt dankzij een intense klankwereld het verlangen van de hoofdpersoon.

Verlangen, dat is waarom het allemaal draait in OVER DE BERGEN. Het verlangen naar een nieuw, beter en vrijer leven. Het verlangen los te breken uit het harnas van het kleinburgerlijke bestaan. Daarom vindt het vehikel aan het begin van zijn reis een bebloede zak met een hoofd erin. Hij heeft het hoofd verloren en sjuwt er gedurende zijn voorstellingslange monoloog mee rond, wat moet je anders met zo'n ding?

'Formidabel veel,' kopte DE STANDAARD vol enthousiasme daags na de première in België. Het is maar hoe je ernaar kijkt: OVER DE BERGEN bevat inderdaad kilometers tekst en nog meer muziek, maar om nu te zeggen dat het ook een visueel spektakel is? Nee, daarvoor is het toneelbeeld (een houten staketsel waarin je

met heel veel fantasie een berg zou kunnen zien) te statisch. Er zijn ook weinig teatraal verrassende momenten; de spanning moet geheel komen uit tekst en muziek. Een opera kun je het dan ook niet noemen, het is eerder een aangeklede monoloog, maar dat maakt wonderlijk genoeg niet uit. Het boeit en dat is voor een groot deel te danken aan de overrompelende voordracht en het steengoede libretto van Josse De Pauw. Een libretto vol verbale parels. Bijvoorbeeld: 'Gespleten als een etmaal in dag en nacht, zo liep hij door het gebergte. Zijn hoofd soms fris en helder als een meer onder gespannen blauwe luchten, soms donker als het hol van de mol in een bos op een maanloze nacht. Het enige wat nog stroomde was het bloed door zijn aderen. Hij had de bedding verlaten, was zelf bedding geworden.'

Of: 'De zachte stevigheid van het begin gekeerd tot grove zak vol vlees en botten, die het wijl alles langzaam kwijnt niet laten kan voor hij verdwijnt alsnog te hopen dromen te verlangen, lief te hebben een lief te hebben om zoals de ene aap de andere na te vlooiën op geluk.'

Een tekst die wat mij betreft, om zijn beeldende en melodieuze kwaliteit, mag worden uitgeroepen tot theatertekst van het jaar 2010. Elke zin is een gedicht. De zangerige, ietwat onderkoelde toon waarop De Pauw zijn woorden kiest maakt dat je als luisteraar ademloos blijft luisteren. Halverwege de voorstelling vergeet je zelfs dat je naar een sprekende fallus met spillebeentjes zit te kijken. Het vehikel is een individu geworden. Hij vertedert en ontroert. Je zou met hem willen meegaan: weg uit de Vinexwijk en een burgerlijk bestaan vol zekerheden. Samen op pad met het potje zelfgemaakte kweeperenjam als enige herinnering aan een achtergelaten bestaan, maar zouden we dan het ultieme geluk vinden?

Toch jammer dat De Pauw en Van Binsbergen weinig moeite hebben gedaan om een antwoord te vinden op die existentiële vraag, want dat is natuurlijk waarom het in OVER DE BERGEN uiteindelijk allemaal draait.

Oswin Schneeweisz